

MARK FELTON

CASTELUL VULTURILOR: Evadare din fortăreața lui Mussolini

Prolog

Bărbatul scund, vânos, cu mustață cărunță, tunsă militărește, cunoscut, pur și simplu, sub numele „Dick”, stătea incomod între doi colegi de detenție, pe o bancă din piatră încălzită de soarele strălucitor al Toscanei. Era îmbrăcat civil, cu un costum gri, simplu, iar în spate purta un rucsac improvizat, voluminos, gata să plesnească. La curea avea o bucată ciudată din lemn, triunghiulară, prevăzută cu un cârlig de metal în partea mai îngustă. Terasa pe care stăteau cei trei bărbați se afla în partea de vest a fortăreței centrale a castelului, care avea, de fapt, o terasă inferioară și una superioară, înconjurată de un zid gros de protecție din piatră, înalt de vreo doi metri și jumătate. Partea de sus a acestuia era prevăzută cu creneluri medievale. Prizonierii foloseau terasa inferioară drept teren de sport, în timp ce paznicii îi urmăreau de pe terasa superioară, pentru a-i împiedica să fraternizeze¹.

¹ Sir Adrian Carton de Wiart, *Happy Odyssey* (Londra, Jonathan Cape Ltd, 1950), p. 197 (n.a.)

Construit din piatră cenușie, castelul trona impunător pe un deal înalt, stâncos, din apropierea comunei Fiesole, la opt kilometri de splendoarea renascentistă a provinciei Florența. Era o fortăreață medievală în stil neogotic, pantele din jurul dealului stâncos pe care se afla fiind înconjurată de chiparoși, pini și tufe.

Dincolo de zidul enorm era o pantă abruptă, care ducea direct la stâncile solide pe care fusese construit castelul cu multe secole înainte. Două turnuri înalte, cu creneluri, se ridicau în partea de nord a castelului, cu vedere spre poarta principală și spre drumul care ducea către comuna din apropiere, iar câteva case cu acoperișuri din țiglă și câmpuri mici stăteau înghesuite la poalele dealului. Priveliștea era uluitoare – dealuri verzi se întindeau tocmai până în Florența. În zilele frumoase, se vedea cupola aurită a Domului Santa Maria del Fiore lucind în soare ca o nestemată.

Inima lui Dick îi bătea nebunește. Aștepta momentul potrivit ca să evadeze. Avea la dispoziție doar câteva secunde pentru a se avânta cu îndrăzneală spre libertate. Era riscant să încerce așa ceva ziua în amiaza mare, dar n-avea de ales. Noaptea, Dick și colegii lui erau închiși în camerele lor, într-o altă parte a castelului, iar accesul la terasă le era restricționat.

În Toscana, la sfârșitul lunii iulie 1942, era căldură și zăpușeală și Dick asuda în costum așteptând semnalul de pornire. Ochii lui albaștri și ageri îi urmăreau cu atenție pe camarazii săi cum își ocupau pozițiile pentru a-l ajuta să scape.

Deodată, fu dat semnalul. Dick nu ezită. Se ridică în picioare pe bancă, stând cu fața spre zid, își înălță brațele și încordă picioarele. Camarazii lui, aflați de-o parte și de alta, îl prinseră de tălpi și, așa cum exersaseră de atâtea ori, îl catapultară cu forță. Dick întinse brațele până când se prinse cu degetele de partea de jos a terasei paznicilor și se trase în sus cu toată puterea. Cu un efort supraomenesc, se luptă să ajungă pe terasă, pedalând prin aer cu picioarele-i scurte, în timp ce brațele simțeau din plin efortul. Cuprins de panică, generalul-locotenent sir Richard O'Connor, eroul care-i înfrânsese pe italieni în Africa și luase 130 000 de prizonieri, scrâșni din dinți din cauza efortului. Considerat un deținut despre care se credea că n-ar) pus la cale un plan de evadare, iată că Dick hotărâse altfel. Tentativa lui va fi recunoscută mai târziu drept una dintre cele mai îndrăznețe evadări din istoria celui de-al Doilea Război Mondial.